

Sivá betónová budova súdu mala sedem poschodí a stála hneď vedľa hlavnej ulice mesta ako mohutný štít proti mrazivému vzduchu od rieky. Obytné bunky v zadnej časti ležali v závetrí. V zime to bola záchrana, v lete sa ľudia vnútri varili v nehybnom vzduchu. Fasádu nad vchodom zdobila moderná plastika bohyne Justície, ktorá zdialky, napríklad od benzínky Statoil, pripomínala skôr bosorku na metle. Policajná stanica a väznica sídlili v troch najvyšších poschodiach a v obytných bunkách.

Dvere sa rozleteli s mrzutým povzdychom. Pani Brenningenová sa strhla a vložila do knihy prst za termín „zásada zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností“. Do budovy vchádzal komisár Sejer a nejaká žena. Žena bola dorážaná, mala rozbitú bradu, potrhaný kabát a sukňu a krvácala z úst. Pani Brenningenová nezvykla na nič zízať, sedela tu už sedemnásť rokov a videla prichádzať a odchádzať všelijakých ľudí. Tentoraz si však nemohla pomôcť. Do knihy vložila starý cestovný poriadok a sklapla ju. Sejer položil neznámej žene ruku na plece a odviezol ju do výťahu. Dvere výťahu sa zatvorili.

Komisár mal v tvári neprístupný výraz. Nedalo sa uhádnuť, na čo myslí, preto na ľudí pôsobil zachmúrene. V skutočnosti bol len odmeraný. Za prísny výrazom sa ukrývala

v podstate priateľská duša. Nerozdával široké úsmevy na všetky strany, usmieval sa, iba keď chcel, aby sa pred ním ľudia otvorili. Pochválil len málokoho. Zatvoril dvere a posunkom hlavy ukázal na stoličku. Zo stojana nad umývadlom odkrútil polmetrový útržok, navlhčil ho teplou vodou a podal žene. Tá si papierom utrela ústa a rozhliadla sa. Kancelária bola hrozivo prázdna. Žena sa zahľadela na detské kresby na stene. Na Sejerovom stole si tiež všimla figúrku zo slaného cesta. Figúrka naznačovala, že Sejer žil aj mimo týchto holých stien. Postavička predstavovala policajta vo fialovej uniforme, akoby splasnutého, s bruchom až po kolená a v priveľkých topánkach. Figúrka sa veľmi nepodobala na svoj predobraz, ktorý si práve sadol oproti žene a zadíval sa na ňu vážnymi sivými očami. Žena sa ukradomky pozrela na magnetofón aj počítač na stole a zaborila tvár do mokrej papierovej utierky. Sejer ju nechal tak. Zo zásuvky vytiahol magnetofónovú kazetu a na jej biely pásik napísal ženino meno: Eva Marie Magnusová.

– Bojíte sa psov? – opýtal sa.

Žena zdvihla zrak.

– Kedysi. Teraz už nie.

Mokrý papier zhúžvala do gulky.

– Predtým som sa bála všetkého. Teraz sa nebojím ničoho.

Rieka rozdeľovala mesto na dve sivé, uzimené polovice. Bol stále studený apríl. Približne od nemocnice, už v centre, začínala byť rieka dravá a spenená, akoby ju znepokojoval a rozčuľoval hluk dopravy a priemyselných podnikov pozdĺž jej brehov. Čím viac sa blížila k centru, v tým silnejších prúdoch sa ohýbala a krútila. Okolo starého divadla a domu odborov, pozdĺž železničných tratí, okolo námestia, smerom k bývalej burze, v ktorej bola teraz reštaurácia McDonald's, ďalej

k najstaršiemu nórske mu pivovaru, ktorému pristala pastelovosivá farba, okolo veľkoobchodu cash & carry, popod diaľničný most, cez rozsiahlu priemyselnú zónu s predajňami áut a nakoniec k starému motorestu. Tam si rieka mohla naposledy vzdychnúť a vliať sa do mora.

Bolo neskoré popoludnie, slnko pomaly zapadalo a budova pivovaru sa onedlho mala zmeniť z nudného kolosu na rozprávkový zámok Soria Moria s tisíc om svetiel zrkadliacich sa na hladine rieky. Toto mesto bolo pekné až po zotmení.

Eva sledovala dievča bežiac e po brehu rieky. Bolo od Evy asi na desať metrov. Eva dozerala, aby sa dievča na viac nevzdalovalo. Bol šedivý deň a na cestičkách nebolo vidieť mnoho ľudí, od prudkej rieky vanul nepríjemný chlad. Eva dávala pozor, či neuvidí niekoho so psom. Ak videla, že pes voľne pobehuje, ani nedýchala, až kým pes aj s pánom neboli preč. Teraz však nevidela nikoho. Sukňa jej plantala okolo nôh a vietor jej prefukoval cez pletený sveter. Oblapila sa rukami. Emma si spokojne cupkala. Nevyzeralo to veľmi elegantne, Emma totiž mala nadváhu. Tučné dievčatko s veľkými ústami a hranatou tvárou. Ryšavé vlasy, ktoré dievčaťu poletovali okolo krku, kvôli vlhkosti vo vzduchu vyzerali, akoby boli špinavé. Rozhodne to nebolo krásne a milé dieťa. O tom však nič netušilo, a tak si bezstarostne tancovalo. Bez elegancie a s elánom, aký poznajú iba deti. O štyri mesiace pôjde do školy, pomyslela si Eva. Jedného dňa si uvedomí, ako vyzeraá v kritických očiach svojich spolužiakov. Prvýkrát uvidí svoju škaredosť. Ak by Emma bola silná povaha a podobala sa na otca, ktorý si našiel inú a zbalil si veci, vôbec by sa tým nezaoberala. Toto v duchu zamestnávalo Evu Magnusovú. Toto a kabát zavesený v chodbe jej bytu.

Eva poznala cestičku naspamäť, s dcérou šli tadiaľto už veľa krát. To Emma vždy naliehala, nechcela sa vzdať prechádzok pozdĺž rieky. Eva by to pokojne ože lela. Dievčatko zavše zbehlo až k vode, keď si všimlo niečo, čo muselo preskúmať zblízka. Eva vtedy zbystrila zrak. Ak by Emma spadla do vody,